



*Los Angeles*

*August 1998*

*Plaža Santa Monika*

Mama nije prestajala da se žali otkako smo izašli iz kuće. Deset puta je rekla da sam nevaljala. Ma, rekla je više od deset puta, ali sam ja posle desetog prestala da brojim.

– Hju, uopšte nisi dobra. Pogledaj, nokti su mi uništeni!

– Ali, mama... Samo sam htela da te obradujem cvećem. – Pokušala sam da joj objasnim, ne shvatajući toliku uzbunu oko tridesetak cvetova nacrtanih duž zida.

– Baš si me obradovala. Ne smeј se. Ben! I ti si isti kao ona. Đavolčići jedni, eto šta ste vas dvoje.

Mnogo je smešna kad se duri. Ljuta je zato što je morala da riba zidove, čim je ustala. Volela je ujutru duže da spava, a ja sam jutros ustala rano i iscrtala zid u hodniku cvećem. Zнала sam da je to ljuti, iako bi se uvek na kraju nekako odljutila. Moja mama inače jako voli cveće, ali iz nekog razloga ne voli ga nacrtanog na zidovima. Dok ona gundа, tata se smeje i namiguje mi.

Danas je moj osmi rođendan. 11. avgust. Ove nedelje održava se letnji vašar na plaži. Raspust je, ali roditelji mojih drugara rade, pa će proslava mog rođendana za decu biti održana tek u subotu. Da ne bih danas bila tužna, izašli smo da prošetamo

plažom, malo se provozamo na vrteškama i zabavimo se. Samo nas troje. Tata i ja ćemo se voziti. Mama ne voli vrteške, ali zato obožava šećernu vunu.

– Hajde da sednemo ovde da pojedemo sladoled. Šta kažete? Malo mi se zavrtelo od onih letećih kišobrana. – Tata izgleda umorno posle svih vožnji na kojima smo bili.

– Može. Vi sedite, ja odoh da vidim šta su nagrade na igrama *pogodi metu i osvoji*. Poručite sladoled od lešnika i čokolade za mene.

– Nemoj daleko, Hju! – čujem mamu kako viče za mnom.

Ispred prve kućice ima puno dece. Uglavnom su mlađa od mene. Gumenim loptama gađaju naslagane limenke. Ako sruše sve odjednom, nagrada je veliki plišani meda. Takvog već imam. Tata mi ga je osvojio prošlog leta. U drugoj kućici stoji okačena meta u koju se gađa iz plastične puške. Svako polje nosi neku nagradu, ali ništa mi se ne dopada. Tata jedne devojčice pogađa u centar mete i osvaja za nju roze haljinicu za princeze. Haljine koje meni mama šije su mnogo lepše.

Kod treće kuće stoje dva velika dečaka. Tata mi je već ranije objasnio da su to momci, a ne dečaci, jer nisu ni mojih godina, a nisu ni tatinih. Ja ih i dalje zovem veliki dečaci. Raspravljaju se. Jedan je stariji i veći. Govori ovom drugom da nikad neće pogoditi metu, jer nema fokus. Nemam pojma šta je fokus ali očigledno je nešto mnogo bitno. Njihove mete su pokretne. To su male ptičice koje izlaze iz kućica, ali nikad ne znaš iz koje će se pojaviti sledeća. Ako pogodiš deset ptičica u nizu, osvajaš glavnu nagradu, a ako pogodiš pet onda osvajaš utešnu. Uopšte mi se ne dopada ova igra. Gađanje ptičica nije zabavno, čak i ako nisu žive. Lepe su, plave, liče na onu koja iskače iz sata kod moje bake Odri, svaki put kad sat pokazuje podne. To joj je znak da treba da počne sa spremanjem ručka.

Krećem dalje, ali me privlače svetleća krila, koja su glavna nagrada u trećoj kućici. Onda vidim da su svetleći crveni rogovi za đavolčice utešna nagrada. To mi treba. Želim ih i za mene i za tatu. Ako se sa njima pojavimo pred mamom, sigurno ćemo je nasmejati i oprostiće mi ono crtanje po zidu.

– Vaško, nikad nećeš uspeti ni pet u nizu da pogodiš, a o svih deset možeš samo da sanjaš. To sam i ja uspeo samo jednom. – Onaj stariji je baš neki davež.

I kakav je to nadimak *vaška*. Vaške nisu ljudi, to su bube koje napadaju ljudima kosu. Zbog njih devojčice moraju da se šišaju. Stejsi Rivs, iz mog razreda, ih je imala i mama je svakodnevno proveravala moju kosu, govoreći da ne zna kako će preboleti moje divne lokne ako bude morala da mi ih odseče, zbog vaški.

Onaj mlađi dečak uzima pušku. Pokušaće da osvoji nagradu.

– Hej, zdravo... – Pitaću ga da osvoji rogove za mene.

Spušta pušku i prevrće očima. Mislim da je malo ljut na mene.

– Šta hoćeš?

– Da li bi mi poklonio te rogove za đavolčiće, ako ih osvojiš?

Gleda me čudno.

– Nećeš krila? Obično devojčice žele ta glupa krila.

– Ne, meni trebaju rogovi. Jedni za mene i jedni za mog tatu. Ali ja ne umem da pucam.

–Znači, morao bih da pogodim dva puta po pet u nizu. To bi možda ovom krelcu zapušilo usta. Dogovoreno! Samo, ne smeš da me ometaš. Moram da nađem fokus.

– U redu. – Slažem se, praveći se da znam šta je taj fokus.

Od pet pokušaja, pogodio je dva. Čutim, da ne bih oterala fokus, ako ga je našao, mada mi ne deluje tako. Ljut je. Pokušaće ponovo. Uzima municiju od čike koji radi u kućici i staje na obeleženu liniju sa koje mora da puca.

– Baš, baaa želim te rogove. Sigurno osvajaš ovog puta! – uzviknem, jer znam da dečaci iz mog odeljenja vole kada navijamo za njih, dok igraju fudbal.

Dečak se kratko nasmeje, pa ponovo podiže pušku ka kućicama iz kojih ptičice treba da se pojave. Čika pritiska dugme i ptičice se pojavljuju. Prvu pogađa. Pogađa i drugu. Treću. Četvrtu. Još samo jedna. Namešta se u bolji položaj. Zadržavam vazduh. Obara i petu! Skaćemo oboje u isto vreme, dok se cr-

vene lampice na kućici pale, jer je nagrada osvojena. Uzima rogove i daje mi ih. Svetle crveno. Stavljam ih na glavu. Sad još jedne, za tatu.

– Hvala. Misliš li da ćeš moći još jedne da osvojiš?

Stariji dečak dolazi do nas smejući se.

– Šta je, Vaško, ipak si uspeo? Ovo je veliki dan za tebe. A vidim, imaš i obožavateljku.

Mlađi dečak se zbog ovih reči zacrveni.

– Mala želi rogove za sebe i za svog tatu. Meni je to super trening. Ne lupetaj!

– Hej, ti, ostavi ga na miru! – Ljuta sam na velikog, nervira me.

–Izvini, mala... Neću da ti diram heroja. Evo, neka pokuša ponovo, možda mu je danas srećan dan.

Smeje se i sklanja se u stranu. Mlađi dečak ponovo kupuje municiju. Ipak će pokušati. Posle tri oborene ptice promašuje, ali odmah uzima novu municiju. Ne odustaje. Veliki se kezi, kao onaj dosadni Rodžer iz zadnje klupe sa kojim niko neće da se druži, jer je bezobrazan. Krade nam olovke i gumice.

Dečak je pogodio četiri ptice. Još samo jedna i imaću rogove i za tatu. Sat pokazuje da mu je ostalo još pet sekundi za pokušaj. Stoji miran, ali ne puca. Tri sekunde. Sprema se i pogađa. Pala je i peta pričica.

– Hju! – Tata se pojavljuje iza mojih leđa. – Sladoled se otopio, dete.

– Tata, pogledaj! – Pokazujem na moje rogove. – Imam rogove kao đavolčić. Ovaj dečak je osvojio jedne i za tebe.

Dečak pruža osvojene rogove tati. Izgleda zadovoljan. Onaj stariji prilazi kućici i uzima pušku. Sada će on da pokuša. Ali mene čeka sladoled.

– Tata, stavi svoje rogove, pa idemo kod mame! Rekla nam je da smo dva đavola. Zar ne?

Tata se smeje. Stavlja svoje rogove. Smešan je sa njima.

– Momče, hvala što si nam poklonio svoje nagrade. Da li bi slikao moju ćerku i mene ovde? Njoj je danas rođendan.

Mlađi dečak uzima aparat od tate i slika nas za uspomenu.

– Hvala ti. – Tata se zahvaljuje dečaku.

– Nema na čemu. I, srećan rođendan.

Odlazi nazad do kućice, a tata i ja idemo ka mami, držeći se za ruke. Mama nas primećuje i veliki osmeh se pojavljuje na njenom licu.

Po tom osmehu znam da mi je oprostila.